

«Зла го вѣщица проклела,
Ощъ въ онѣзи стари дни,
И сега се бухли гнѣздятъ
Въ грознитѣ му съсипни.

«Помня, казваше ми леля,
Че имало рѣчь таквазъ —
Казана въ нарочно мѣсто
И въ урѣченъ нощенъ часъ:

«И възставалъ въ съсипнитѣ
Замкътъ блѣскавъ и голѣмъ,
Много рицари и дами
Пакъ затанцували тамъ!

«Онзи, който тазъ рѣчь каже,
Всичко въ негова е власть —
Ще да славятъ младостта му
Звънъ литавренъ, тржбенъ гласъ!»

Тѣй цѣвятъ легенди чудни
На дѣтинскитѣ уста,
А надъ тѣхъ вълшебно грѣятъ
Звѣздицитѣ срѣдъ нощта.

Златна си косица сплита
О ржцѣтѣ ми она,
Смѣй се, прѣсти ми цѣлува,
И зове ги съ имена.